

Nafarkaria

Egunkaria

Ostirala, 1997ko otsailaren 14a

*

Harresiei buruzko ideiak ikusgai

■ Descalzos kaleko 72. zenbakian, Erraldoien Aretoan, Iruñeko Udalak antolatu Iruñeko Hirigune Historikoko Harresientzako Ideien Lehiaketako lan sarituak daude asteleheneetik ikusgai, hilaren 24ra arte. Datorren astelehenean, proiektuen egileek emanen dute euren proposamenen berri leku berean, arratsaldeko zazpi eta erdietan, eta hilaren 24an mahai-ingurua egingen dute. Iruindarrek, beraz, izanen dute etorkizuneko harresiak nolakoak izanen diren ezagutzeko aukera. Iruñeko Alde Zaharrean gertatzen diren gauza gehienek bezala, iritzi kontrajarriak piztuko dituzte, ziurrenik, arkitektoek plazaratutako ideia ezberdinek. Eta mota guztietakoak badira. ■

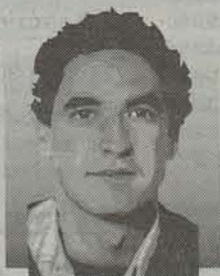

Hainbat iruindar Harresietako Barbazana pasealekuan.

LUIS AZANZA

Bi hormetara

JOSETXO AZKONA

Proteinak, bitaminak eta mineralak, eta hauetaz gain, nitrogenoa, oxigenoa eta karbonoko dioxidoak, guztiek —eltzearen barrenean— elkarren kontra joz, bortizki, dantza eta dantza egiten, mami zuriaren temperatura gora doan bitartean. Bero-gorakada nabari da berehalaxe: gas karbonikoa ugalduz doa etengabe eta aire burbuilak bizkor dabilta isurkitik zehar. Eltze hegiraino igo da esnegaina: Argentina osoa bor-bor bat da. Irrati aparailutik milonga melenga bat aditzen da Martaren sukaldean. Soinu goibela da, haren begirada bezalakoa. «Esne gozokia egiteko, erabil itzazu soil-soilik esnea, azukrea eta bainila. Ez ahaztu inoiz!», esango zion bere amak hamaika aldiz neskaxa zelarik. Baina oraingoan ere, beste askotan egingo zuen bezala —zenbat buruhauste ez ote zion ama zenak sortarazi bizardun hura senartzat hartu zuenean!—, ez zion kasurik egin. Irrifio egin zuen mal-

Marta

tzurki eta, kanela txotx batzuk apaletik oratuz, banan banan bota zituen eltze-
ra. Martak gogokoa zuen kanelaren kolorea, beste kolore bat burura baitze-
karkion ikusi orduko, bere seme baka-
raren begietakoa, alegia.
Esne gozokiak badu festa kutsua, bada haurtzaroen errotoak irudi usaintsuen ekarte bat-batekoa. Dastatuz bat, deblauki pizten da oroimena, eta orduan, oharkabean, galdutako denboraren bila zoazela oartzten zara, harik eta Proust-en madalenarekin topo egin arte. Halakoxea da gozokia!
Esne gozokiak badu, bidenabar, sinpletasunak dakarren perfektzioa. Hiru osagai baino ez dira behar: behi-esnea, azukrea eta bainila. Dena den, eltze-
ari kanela, limoi azala, txokolate xehetua, intxaur puskak, arraultza eta besterik gehitzen dizkionik ere bada. Puristen atsekabea! Atontzeko tresnek, bestalde, kobrez behar dute izan. Hori egin

ezean, zio misterioitsu batengatik edo, esnea beti itsatsiko baita hondoari. Azkenik, gozoki on bat egingo bada, nahitaezkoa da ama bat tartean izatea, eta Marta ama bat da, senarra eta seme bakarra gabea, biak 76ko apirilko egun hartan *hurrupatuak*.
Bi orduz jardun du Martak esnekia eragiten, bi orduz bere baitara bildua, eta emeki eragindako bira bakoitzean bere bi gizon kaneladunak irudikatu ditu eltzetik irteten, esnegainaren bor-borrean. Larunbatero, askaria prestatzen duen guztietan, sentitu ohi du fantasia bera. «Jaten dakienak, badaki itxaroten», errepikatzen du maiz lelo gisa.
Usaimenak esaten dioenez, gozokia prest dago jadanik. Mantso jaiki da aukitik, eta, hiru plater eta hiru kutxeta armariotik hartuz, mahaian paratu ditu itxaropentsu. Arratsaldeko seiak joak ditu ordulariak, erraina eta iloba laster izanen ditu etxean. X